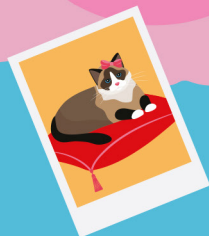

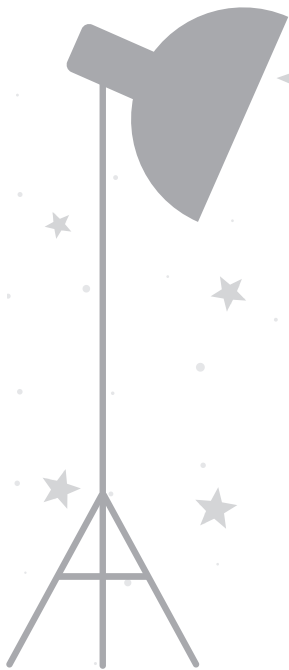
„Ši knyga linksma, žaisminga,
miela, itin romantiška!“

Tinklaraštis *DG Reads*

Tai
**NUTIKO
MANHATANE**
STEFANIE LONDON

Tai
NUTIKO
MANHA
TANE
STEFANIE LONDON

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Džastinui, mano amžinai meilei

1

Skotė Majers būtų galėjusi išvardyti kelias priežastis, kodėl kartais verta atsiklaupiti keturpėsčia, iškėlus užpakalį į dangų, bet pataikavimas labiausiai išlepusiam katinui pasaulyje ne viena jų. Izaokas Meutonas – taip, tai tikras jo vardas – škotų nulėpaušis mieliausiu snukeliu, koks tik gali būti. Nuotraukose visada atrodydavo draugiškas, tačiau, deja, katino charakteris panašus į senųjų Mapetų, sėdinčių balkone ir iš smagumo prie visų priekabiaujančių.

Skotė *dievino* gyvūnus. Vienas didžiausių darbo prestižinėje augintinių viešųjų ryšių ir talentų paieškos agentūroje „Letenėlės ir miestas“ pranašumų – galimybė visą dieną leisti šalia gauruotų pūkų kamuoliukų.

Tačiau Izaokas Meutonas oficialiai pateko į juodąjį sąrašą.

– Ten matyti kažin kas blizgaus, – tarė katino savininkė. – Be jo mėgstamiausio žaislo tęsti negalėsime. Jis nesėdės ramiai.

Sugriežusi dantimis Skotė įkišo ranką tarp sienos ir baltos IKEA lentynos. Įsitempusi meldėsi, kad užkaboriuose nesislėptų vienas garsiųjų Niujorko graužikų. Pakrutino pirštus siekdama žaislo.

– Nagi, – suniurnėjo. – Kurgi tu?

Galiausiai pirštų galiukais užčiuopė kietą plastiką. Turbūt žaisliukas. Kaip katinas sugebėjo vožtelėti taip stipriai, kad šis įstrigo mažoje erdvėje, buvo nesuvokiama. Kone taip pat nerealu kaip klientės lūkesčiai. Rimtai, kaip paversti jos brangųjį katinėlį žvaigžde, jei jis net per fotoseciją nenusėdi ramiai?

– Radau! – laimė, ranką ir žaisliuką pavyko ištraukti sveikus.

– Puiku, ar jau galim tęsti? – klientė žvelgė į Skotę taip, it dėl visko būtų kalta ji. – Manęs laukia susitikimas.

„Letenėlės ir miestas“ – ne tik Skotės darbovietė, bet ir gelbėjimosi šiaudas, kai, atrodė, gyvenimas žemiau smukti nebegali. Šią agentūrą įkūrė su geriausia drauge. Kiekvieną dieną Skotė darbe stengdavosi kaip įmanydama – ir dėl savęs, ir dėl viršininkės.

Vadinasi, kartais tenka prisiklijuoti šypsenėlę, nors ir norėtų pašnekovei į galvą paleisti katino žaisliuką.

– Kodėl jums nepabandžius su juo pažaisti? – pasiūlė Skotė, paduodama permatomą, blizgučiais puoštą kietą plastikinį žiedą. – Gal reaguos palankiau, jei žaislą krutin-site jūs.

Moteris pritūpė priešais katiną ir ėmė kalbinti pažaisti. Izaokas akimirksniu nubloškė žaislą per kambarį. Atsitrenkęs į sieną žiedas atšoko nuo grindų.

Fotografė, ir taip parodžiusi begalinę kantrybę, dėl kurios galėtų pretenduoti ir į šventąsias, kilstelėjo antakius. Šitaip nieko nebus. Izaokas Meutonas tupėjo ant aksominio pufo priešais Skotės ir fotografės meniškai dekoruotą lentyną ir dėbsojo į visus susirinkusiuosius it negailestingas karalius.

Metas išmėginti ką nors nauja. Skotė iš kabinete sukaupto lobyno išsitraukė žaislą su plunksnomis. Šių nuotraukų

reikia jau *dabar*. Aila grįš mažiau nei po penkių minučių, o jos vis dar neturi nė vienos pusėtinios katino nuotraukos.

Na, kalbėkim atvirai. Kas norėtų samdyti toki reiklų, išlepusi modelį?

Vis dėlto Skotė norėjo sudaryti išpūdį, kad padėtų kontroliuoja.

– Tokie jam nepatinka, – katino savininkė purtydama galva mostelėjo į žaisliuką su plunksnomis. – Nepadės.

– Na, išbandėme visus atsineštus žaislus. Mums reikia stebuklo, – ištempusi pasakė Skotė. Šypsena virto apsimes-tine. Dieve, duok stiprybės bendraujant su šia moterimi! Žinoma, katinas sudėtingo charakterio, bet gyvūnas lieka gyvūnu. Negali keturkojų kaltinti dėl netinkamo elgesio. O štai jų savininkus...

Spragt!

Izaokas Meutonas sustingo išmeigęs akis į naują žaislą. Fotografė nutaikė palankią akimirką spustelėti mygtuką. Skotė švelniai mostelėjo žaisliuku, katino akys įdėmiai jį sekė. Kilstelėjęs letenėlę pliaukštelėjo žaisliuką, nepaisy-damas fotoaparato skleidžiamų *spragt, spragt, spragt*.

Taigi, jam tikrai nepatiko.

Užgniaužusi pro lūpas besiveržiantį kandų komentarą, Skotė susitelkė į katino fotosesiją, kad būtų galima susiti-kimą kuo greičiau užbaigti. Greta stovinti šeimininkė pa-sipiktinusi prunkštė, tarytum negalėdama patikėti, jog jos brangusis Izaokas įrodė ją klystant.

Fotosesijai pagaliau pasibaigus, moteris su katinu iš-skubėjo iš „Letenėlių ir miesto“ biuro, ir Skotės pečiai iš palengvėjimo atsipalaidavo. Iš prigimties mėgo bendrauti su žmonėmis ir gyvūnais, tačiau negalėjo pakęsti laikančių save pranašesniais už aplinkinius. Turbūt galima tai vadinti

vaikystėje įgyta išmintimi. Motina paliko emocinių randų ir įdiegtų keistenybių, bet viena vertinga pamoka visgi buvo.

Niekas nėra jai nieko skolingas. Viską, ko gyvenime norisi, teks užsidirbti pačiai.

– Ar visi klientai tokie? – pasiteiravo fotografė, pakuo-dama įrangą. – Regis, ta moteris savo katiną laiko didiku.

Skotė papurtė galvą.

– Dauguma klientų puikūs, džiaugiasi mūsų teikiamomis paslaugomis. Vis dėlto retkarčiais pasitaiko manančių, kad augintiniai iš prigimties yra žvaigždės, ir neketinančių įdėti nė lašo pastangų.

– Ar ilgai jūsų agentūra veikia? Dar tik kelis mėnesius, ar ne?

– Šešis, – Skotė nesugebėjo užgniaužti plačios šypsenos. Gal įmonė ir nėra jos, tačiau labai didžiavosi įsitraukdama į verslą. – Ir jau turime pasirašę sutartis su dvidešimčia klientų.

– Tarp jų ir panelė Rakštis Subinėj, ir piktasis pasaulio valdovas katinas?

– Pastaruoju metu su mumis susisiekė dėl kelių katinų, tačiau jis *tikrai* mieliausias iš visų matytų, – Skotė atsiduso. – Reikia tikėtis, bus geresnės nuotaikos, kai reikės pozuoti reklamai.

„Letenėlės ir miestas“ atstovavo keturkojams (ir šešia-kojams) augintiniams. Jų paskyras sukūrusiems savinin-kams teikė patarimus, kaip valdyti socialinius tinklus, kūrė reklamos strategijas ir tarpininkavo sudarant sutartis. Be to, agentūra ieškojo žvaigždžių spaudos ir televizijos re-klamoms. Kiekviena diena skyrėsi nuo ankstesnės. Skotė buvo atsakinga už administracinius darbus: tardavosi dėl susitikimų, dalyvaudavo fotosesijose, atsakinėdavo į užklausas ir palaikydavo ryšius su laisvai samdomais

darbuotojais – fotografais, augintinių grožio specialistais. Be to, atlikdavo kitus smulkius darbelius, pavyzdžiui, užtikrindavo, jog nepritrūks šunų skanėstų ar kavos aparato kapsulių.

Aila kartodavo, kad jų misija – padaryti internetą laimingesne, pūkuotesne vieta. Skotei idėja labai patiko.

Po poros minučių, Skotei atsisveikinus su fotografe, atsilapojo laukujės durys. Biuras jaukus, tačiau dydžiu prilygo pašto ženklui. Skotės stalas stovėjo laukiamajame, tad drauge buvo ir registratūra.

Vidun įsklendė Aila, persimetusi per ranką vilnonį palatą. Švelniai garbanoti ilgi tamsūs plaukai spyruokliavo aplink pečius. Viršininke vilkėjo šviesiai mėlyną palaidinę, mūvėjo aptemptas juodas kelnes, avėjo sidabrinis aukštakulnius. Apranga gerokai prašmatnesnė, nei įprastai rinkdavosi darbui biure. Nors juoda viena Skotės mėgstamiausių, tai ne pats geriausias pasirinkimas dirbant su gauruotais klientais.

Šiandien Aila dalyvavo svarbiame viešųjų ryšių renginyje, tad neteko nerimauti dėl šunų kailio.

– Kokie batai, – aiktelėjo Skotė. – Oho!

– Labai gražūs, bet mane žudo, – Aila susmuko ant vienos iš rožinių aksominių kėdžių, sustatytų palei sieną, ir nuspūrusi batus iš palengvėjimo sudejavo.

– Netikęs sprendimas, – pakomentavo Skotė. – Dabar pėdos ištins, nebepavyks batų vėl apsiauti.

– Man nerūpi, jei teks šįvakar su Teo susitikti basai. Netikinu jų avėti nors sekundę ilgiau nei būtina.

– Hmm, basakojė, vakarieniaujanti restorane su baltomis staltiesėmis. Klasiška.

Aila išsišiepė.

– Teo myli mane tokią, kokia esu. Net ir su visomis pūlėmis.

Tikra tiesa. Skotė niekada nebuvo sutikusi taip įsimylėjusio vyro.

Net ir per savo pačios vestuves?

Skotė išstūmė iš minčių tą nemalonų prisiminimą. Šiuo metu mažiausiai troško susigadinti nuotaiką maštant apie tokius rūpesčius kaip faktą, kad *vis dar* yra ištekėjusi.

Ar tai, kad vyro nematė jau penkerius metus.

– Apie šį tą mažčiau, – tarė Aila, pasilenkdama pasitrinti kulną. – Žinau, šią veiklą vykdome neilgai, tačiau gal jau laikas pagalvoti apie dar vieną žmogų darbe.

Skotei surakino širdį.

O dar manei, kad metas pasikalbėti apie paaukštinimą. Skęsti svajų pasaulyje.

Nors iš darbdavių lūpų jau ne kartą teko girdėti „rimto pokalbio“ pradžia, kaskart būdavo skaudu. Iš darbų ją atleisdavo gerokai dažniau nei daugelį. Tiesą pasakius, skaičius gal jau siektų triženklį. Kaip kartą sakė močiutė, „prie jos reikia priprasti“. Tai išgirdusi Skotė pamanė, kad taip sakoma, jog yra išskirtinė.

Po kurio laiko suvokė, kad tai ne komplimentas.

Jei iš darbo atleistų Aila, tai ypač skaudintų, nes jos geriausias draugės. Neiškiriamos nuo pirmos dienos vidurinėje, kai Skotė buvo naujas vaikas kaimynystėje. Iš jos tyčiotasi dėl abejotino jaunos motinos kirpėjos talento ir iš antrų rankų įsigytų drabužių. Aila ją užstojo. Nuo to laiko jiedvi visada kartu.

Bus *itin* skaudu išgirsti, kaip atleidžia žmogus, kuris, manei, tavimi tiki.

– Naują žmogų? – išspaudė Skotė.

– Taip, – regis, Aila liko akla jos vidiniam sąmyšiui. – Verslas sekasi geriau, nei tikėjaisi. Jei pasamdytume žmogų, padėsiantį tau tvarkyti administracinius reikalus, galėtum daugiau dėmesio skirti klientams.

Skotė sumirksėjo.

– Ak.

Veikiausiai šokas aiškiai atsispindėjo balse, nes Aila pakėlusį akis nuo nuvargusių pėdų kilstelėjo antakius.

– O ką, tavo nuomone, aš norėjau pasakyti?

– Nebuvau iki galo tikra, – Skotės veidas vėl atgavo įprastą spalvą.

Abejoti savimi Skotei taip pat natūralu kaip kvėpuoti. Sunku apsimetinėti, kai dirbi su žmogumi, permatančiu tave kiaurai. Aila žinojo visas gerąsias jos savybes – draugiškumą, gebėjimą padėti žmonėms pasijusti laukiamais, tačiau kartu pažino ir *blogąsias*. Pavyzdžiui, kartais, nors ir labai stengdavosi, pasirodydavo kiek... išsiblaškiusi. Ir nepunktuoli. Susivokdavo tik pašnekovui pasakius ką nors kelis sykius.

– Neketinu tavęs atleisti, – užtikrino Aila, žvelgdama tiesiai į akis. – Ir ne tik todėl, kad esame draugės. Puikiai dirbi. Manau, esame šauni komanda.

Skotė atsiduso. Užplūdo palengvėjimas.

– Ir aš taip manau.

– Bet turime rasti išskirtinį klientą – arba pasirašyti sutartį su nauju, arba išgarsinti jau esamą, – Ailos žvilgsnis nutolo. Sakytum, regėjo Skotei nematomus dalykus, pavyzdžiui, kalną, į kurį troško užkopti. Jos akys taip žvelgdavo dažnai, visą gyvenimą, kiek tik jiedvi pažįstamos. – Jei tai sugebėsime, jausiuosi tikra, kad tiesiame sau kelią į sėkmę, galime pradėti dirbti su stambesniais klientais, tartis dėl palankesnių sąlygų. Tada galėsi visą laiką skirti klientams, o kitas žmogus pasirūpins administraciniais klausimais.

Aila neketino jos atleisti. Priešingai – planavo paaukštinti!

Skolę užliejo šiltas, malonus jausmas.

– Tikrai?

– Taip, – Aila linktelėjo. – Puikiai žinau, kad tai sugebėsi.

Pirmą kartą Skotė turėjo mėgstamą darbą, dirbo su žmogumi, kurį gerbė. Net atsirado galimybė būti paaukštintai. Viduje skleidėsi vilties pumpurėliai. Jau *labai* seniai niekas netikėjo jos gebėjimais. Net ir *pati*.

Dabar, Ailai davus jai užduotį, Skotė užsibrėžė pasiekti tikslą ir sunkiu darbu nusipelnyti paaukštinimo. Grįžtant prie pasipūtimo ir įsitikinimo, kad viskas bus patiekta ant lėkštutės... Taip, nuolaidživimą irgi priskyrė šiai kategorijai. Skotės tai nedomino. Siekdama tikslo sunkiai plušės.

– Rasime kitą pasaulinio lygio žvaigždę, – užtikrinta linktelėjo Skotė. – Nė kiek tuo neabejoju.

Aila plačiai išsišiepė.

– Šaunu. Na, man jau reikia keliauti susitikti su Teo. Ar šįvakar pasimatysi su Lize?

– Pasimatysiu, – kaskart apie tai pagalvojusi Skotė plačiai išsišiepdavo.

– Paimk iš kabineto reklaminių sausainukų, – vėl kišdama kojas į aukštakulnius Aila susiraukė. – Tuos kačių ir šunų formas.

– Rimtai? Jai labai patiktų.

– Žinoma. Užkandžiauju jais, kai neturiu laiko rimtiems pietums. Reikia, kad kas nors juos nuo manęs patrauktų, – Aila užsimetusi ant peties rankinę pasuko prie durų. – Pasimatysime rytoj.

– Smagiai pavakarieniaukite.

Aila išeidama nusišypsojo ir pamojavo. Skotė užrakino laukujes duris ir leidosi atlikti paskutinių dienų darbų: išsiurbti grindis, kad ant jų neliktų kailio, atsakyti

į paskutinės minutės laiškus, nušluostyti visus paviršius ir papurkšti oro gaiviklio.

Gal jos visą dieną ir dirbo su gyvūnais, tačiau tikrai nenorėjo, kad tai išduotų biuro kvapas.

Verslas sekėsi gerai, bet jiedvi neišgalėjo samdyti pagalbininkų, pavyzdžiui, valytojos. Skotė su Aila šiuos darbus atlikdavo pakaitomis. Kai aplinka jau spindėjo, Skotė paslėpė valymo priemones, užgesino šviesas ir pasičiupusi palatą su rankine apsisuko eiti. Dar viena sėkminga diena „Letenėlėse ir mieste“!

Lauke pasitiko žvarbusis Manhatanas. Žiema niekaip nesitraukė. Gatvių pakraščiuose pūpsėjo purvinos aptirpusios pusnys, tačiau niekas nesugadins geros nuotaikos. Net ir anksti besileidžianti saulė, pliuza ant šaligatvio ir besikandžiojantis vėjas.

Galimybė būti paaukštintai dirbti su klientais... Oho. Ailai sutikus ją pasamdyti, Skotė paslapčia nerimavo, ar tai nepakenks draugystei. Vis dėlto beviltiškai troško gyvenime turėti ką nors teigiamo ir nekintančio – jau nekalbant apie laiku gaunamą atlyginimą. Aila visada ją palaikė.

Be to, Skotė troško stebėti, kaip draugės verslas klesti. Dar geriau, jei galėtų prie to prisidėti.

Bėgant metams gyvenimas priminė nesėkmių parą. Nesugebėjo užsitikrinti motinos dėmesio, mokykloje nesisėkė, neįtiko griežtiems seneliams, nesugebėjo išlaikyti vyro.

Šįkart nesusimausi.

Gal pagaliau fortūna nusišypsojo?

Po keturiasdešimties minučių Skotė jau žengė gatve, kurioje gyveno seneliai. Rankoje gniaužė dėžutę mielų gyvūnų

formos sausainukų iš biuro. Kaip ir įprasta, skrandis vartėsi, o nerimas spaudė gerklę.

Nors iš šių namų ji išspirta dar prieš aštuonioliką gimtadienį – regis, prieš visą amžinybę, – čia užsukusi kas kartą pasijusdavo keistai grįžusi į praeitį. Tarytum įžengusi į laiko mašiną būtų perkelta atgal į paauglystę. Galbūt todėl, kad seneliai iki šiol laikė ją tokia pačia, kokia buvo tais laikais, – maištinga, neatsakinga, savanaude.

Skotė dėjo daugybę pastangų, kad tokia nebūtų.

Tiesą pasakius, ir anuomet tokia *nebuvo*. Bent jau giliai viduje.

Daugybę metų augo emociškai ir fiziškai apleista motinos, tad aplink širdį susirentė aukštas sienas. Skotės motina su tėvais nebendravo. Seneliai pirmuosius dvylika Skotės gyvenimo metų nė nenumanė apie anūkės egzistavimą.

Grįžę iš tarnybos Jungtinėje Karalystėje rado dukrą ne tik auginančią vaiką, bet ir besilaukiančią antro. Trylikos Skotei nebereikėjo gyventi apleistame vieno kambario butuke, atsidavusiame šlapiais rankšluosčiais, kur vidury nakties grindimis bėginėdavo tarakonai, o ji neturėjo tikros lovos. Daugiau jokių išskleidžiamų lovelių!

Iš pradžių Skotė pasijuto kaip princesė.

Tikra lova. Spinta, kuria nereikia dalytis su mama. Higienos reikmenys. Užkandžiai bet kada, tik pasijutus alkanai. Vakarienė, kas vakarą tuo pačiu laiku garuojanti ant stalo.

Tais laikais manė, kad seneliai turtuoliai. Dabar Skotė jau suprato, kad jie tebuvo paprasti žmonės. Namas gražus, tačiau toli gražu ne didžiausias kvartale. Automobilis žvilgantį, bet jo amžių skaičiavo dviženklis skaičius. Nuolat vykdavo atostogauti, sumedžioję bilietus per akcijas.

Tačiau tuo metu Skotė dar nebuvo patyrusi tokios prabangos.

Gaila, kad paauksuota pilaitė virto narvu.

Artinantis prie senelių namų skrandis nervingai vartėsi. Skotė užkopė laipteliais, vedusiais prie įėjimo. Namai atrodė jaukūs, normalūs, bet Skotė neabejojo, jog pasisveikimas bus šaltas it ledas. Lizei neleisdavo atidaryti laukųjų durų – nepažįstamųjų reikia bijoti. Močiutė nepraleisdavo galimybės Skotei priminti taisyklių – tartum nebūtų to paties girdėjusi metai iš metų.

Viską paaukotų, kad tik Lizė atvyktų pas ją, nereikėtų lankyti šičia. Būtų dar šauniau, jei kartu *apsigyventų*.

Bet apie tai negalėjo būti nė kalbos. Kadaisė iki to trūko nedaug, tačiau, kaip įprasta, jos įgimtas impulsyvumas pakišo koją.

Skotė pakėlus ranką spustelėjo skambutį. Pasiruošė išgirsti kokčią melodiją. Nė garselio. Jau ketino pamėginti dar kartą, kai viduje pasigirdo žingsniai. Skotė kilstelėjo antakius. Senelis retai atidarydavo duris, tačiau jo žingsnių su niekuo nesupainiosi – po senos automobilio avarijos vaikščiojo šlubčiodamas. Po sekundėlės durys atsilapojo.

– Skote, – senelis pasisveikino santūriau linktelėjimu. Jis buvo aukštas vyras tankiais žilais plaukais ir ant nosies pūpsančiais smulkiais akiniais be rėmelių. Net ir ilsėdamasis namuose vilkėdavo tvarkingus marškinius, mūvėdavo kruopščiai išlygintas kelnes. Atrodė kaip ir dera profesoriumi.

– Užėik.

– Normanai, – linktelėdama pasisveikino Skotė. Tą dieną, kai pakavosi daiktus akyse kaupiantis ašaroms, viduje kažkam negrįžtamai sulūžus, ji prisiekė į senelius kreiptis tik vardais. Jiedu nenusipelnė kreipinių „močiute“

ir „seneli“, nors mintyse juos ir toliau vadino taip. – Gera tave matyti.

Senelis kimiai nusijuokęs plačiau atvėrė duris.

– Ne, nėra gera. Bet vertinu mėginimą bendrauti maloniai.

Skotė įžengė pro laukujes duris. Kaip ir kiekvieną kartą čia sugrįžus, užplūdo prisiminimai. Namai vis dar kvepėjo taip pat – kaip lentų ir medžio poliruoklio mišinys, taip pat orkaitėje kepamais skanėstais.

– Juk visi esame suaugę. Manau, Lizės labai kelias valandas galime elgtis civilizuotai, – Skotė taip stipriai spaudė sausainukų indą, kad net krumpļiai pabalo. Mėgino išlaikyti vidinę tvirtybę. – Nereikia kartoti man šių namų taisyklių. Puikiai žinau, ko iš manęs tikėtės.

Senelis palenkė galvą. Žvelgė tarytum tyrinėdamas žvėrį zoologijos sode. Šis vyras – iš prigimties akademikas. Kartais pasirodydavo atsiribojęs. Sakytum, stebėtų pasaulį pro mikroskopą, o svarbiausia būtų surinkti duomenis. Skotė kartais pamąstydavo, ar jis geba regėti ją kaip asmenybę, ar jam visuomet liks nenusisekęs eksperimentas.

– Džiaugiuosi, kad supranti taisykles, tačiau prieš sėdant vakarieniauti man vis tiek reikia su tavimi pasikalbėti. Minutėlei užsuk į mano kabinetą, – senelis mostelėjo kviesdamas Skotę sekti paskui jį.

Senelio kabinetas buvo būtent toks, kokio tikėtumeisi iš vyro, paskyrusio gyvenimą žinioms ir išsilavinimui. Ant sienų kabėjo daugybė įrėmintų diplomų, greta rikiavosi nuotraukos, kur jis pasipuošęs ceremonijų apranga. Sieną už darbo stalo dengė dvi didžiulės knygų lentynos, svyrančios nuo vadovėlių, enciklopedijų, akademinų žurnalų ir tyrimų segtuvų svorio. Darbo stalas didžiulis, kad būtų patogus tokiam vyrui kaip jis – išpūdingo stoto daug

pasiekusiam akademikui. Už stalo riogsojo senovinė odinė kėdė. Ant stalviršio pažerti popieriai, prikeverzoti mėgstamiausiu parkeriu.

Vyras apsidairė po koridorių įsitikindamas, kad ten nieko nėra, tada užvėrė duris.

– Nusprendžiau grįžti prie darbo.

– Ak, – Skotė sumirksėjo. Nebuvo tikra, ko tikėtis iš tokio pokalbio. – Sveikinu?

– Čia klausimas ar teiginys? – senelis papurtė galvą. – Nesvarbu. Vienaip ar kitaip, nusprendžiau tave informuoti, kadangi dirbsiu Berklyje.

Akimirką Skotė pamanė, kad širdis liovėsi plakusi.

– Berklyje... Kalifornijoje?

– Teisingai.

– O ar... – Skotei sukosi galva. Naujienos pritrenkė it potvynio banga. – Lizė...

– *Visi* ketiname ten keltis, – užtikrino senelis kaip visada akmeniniu, sunkiai įskaitomu veidu. – Lizė irgi.

– Ne, – Skotė purtė galvą ir šį žodelį tesugebėjo sukuždėti.

Net ir dabar pasimatymai su seserimi būdavo trumpi, jų nepalikdavo dviese. Atrodė labai reti, nes Skotė troško mažąją sesutę nuolat turėti šalia savęs. Vis dėlto seneliai labai griežtai kontroliavo, kiek Skotė įsitraukusi į Lizės gyvenimą, kokią jai turi įtaką. Tvirtino tenorintys jauniausiai anūkelei gero.

Sesutės gyvenimas drastiškai skyrėsi nuo Skotės. Gimusi buvo atvežta tiesiai į šiuos namus. Čia praleido visą gyvenimą nenustuokdama, ką reiškia kęsti alkį, spēlioti, kada koks nors suaugusysis paguldys miegoti. Ilgėjosi motinos *idėjos*, o ne gyvo žmogaus.

Sesutė išliko gležna, kaip vaikui ir derėtų.

– Suprantu, tavęs ši naujiena nedžiugina, – užtikrino Normanas, o veidas neįprastai sušvelnėjo. – Vis dėlto manome, kad Lizei naudingiausia likti su mumis, net jei tai reikštų persikraustymą.

Skotės keliai ėmė virpėti. Dar nespėjo iki galo įsisąmoninti, kas dedasi, kai viršuje pasigirdo triukšmas.

– Ar ten Skotė? Girdėjau triukšmą prie durų!

Normanas pervėrė Skotę žvilgsniu.

– Prašau kol kas nieko nesakyti. Norime naujienas pateikti kaip įmanoma švelniau.

Skotė apatiškai linktelėjo. Mintys siautė. Neteko visų kada nors pažintų šeimos narių: narkotikų perdozavusios motinos, iš namų išspyrusių senelių, tikrąsias spalvas atskleidusio vyro... O dabar neteks ir mylimos mažosios sesutės.

Visi tave apleidžia.

Normanas atvėrė kabineto duris. Skotė virpančiomis kojomis nusekė paskui jį į koridorių. Po sekundėlės senelis šūktelėjo:

– Atvyko Skotė.

Pasigirdo triukšmingi žingsniai, ir laiptais atskriejo išstypusi figūrėlė. Ilgi šviesūs plaukai it kaspinais plazdėjo už nugaros.

– Skote!

– Lize.

Trylikametė laiptų apačioje apsuko turėklus, slystelėjusi kojinetomis pėdomis vos neiširėžė į sieną ir metėsi Skotei į glėbį. Senelis kaip tik laiku spėjo pačiupti sausainius, tad Skotė galėjo paskandinti glėbyje liesą sesutės kūnelį ir pazardinti veidą į plaukus. Juto arbūzinį šampūną ir saldokus,

paauglių dievinamus kvėpalus. Gardžiausias kvapas visame pasaulyje.

– Pasiilgau tavęs, – sukuždėjo ašaras tramdanti Skotė. – Labai stipriai.

– Ir aš tavęs. Neturėtum tiek dirbti, – Lizė atsiplėšė ir nuoširdžiai pažvelgė į ją didelėmis žaliomis akimis, labai primenančiomis jūdviejų motinos. – Pasakyk viršininkei, kad nori daugiau laiko praleisti su seserimi.

Skotės paširdžiuose telkėsi karštas pyktis. Buvo *nenusakomai* skaudu leisti Lizei tikėti, jog darbas jai svarbesnis už jų susitikimus. Taip retai matydavosi tik todėl, kad seneliai viską griežtai kontroliavo.

Jie mano, kad darau tau blogą įtaką. Esu netikusi. Kaip du vandens lašai panaši į motiną.

– Pasistengsiu, pažadu, – užtikrino, užkišdama sesutei už ausies plaukų sruogą. – Tu man visų svarbiausia.

Lizės veidukas nušvito. Nors po praėjusį mėnesį atšvęsto gimtadienio ją jau reikėjo vadinti paaugle, vaikiškumą vis dėlto išsaugojo. Buvo mielutė, atvira, gąsdinamai naivi. Jos širdies nesupo nė menkiausia tvorelė, o šitai Skotę mirtinai baugino. Kas, jei vieną dieną kas nors ją įskaudins? Jei įžvelgęs tą naivų gėrį sumanys pasinaudoti?

Kas, jei seneliai ją išsiveš ir Lizė ją visai pamirš?

Nevalia šito leisti.

Sudomino? Pirkite knygą
TAI NUTIKO MANHATANE
bene geriausia kaina **ČIA**

KĄ DARYTI, KAI TAU SKIRTASIS SUDAUŽO ŠIRDĮ?

Skotė Majers pasiryžusi įrodyti žengianti teisingu keliu. Užauginta senelių, kurie telaikė ją paklydėlės motinos vėjavaike dukra, ji pratusi likti neįvertinta.

Tad pasitaikius galimybei siekti paaukštino, Skotė nagais ir dantimis į ją kabinasi. Staiga svarbiai fotosesijai prisireikia ieškoti kalytės antrininkės. Laimei, o gal ir ne, pažįsta tobulai tam tinkančios šunytės savininką - Leiną. Situoktinį, kurį prieš kelerius metus paliko.

Iš pažiūros atrodo, kad be Skotės Leino gyvenimas tekėjo palaimingai ramia vaga, tačiau žavingas situoktinis pernelyg geros širdies atsisakyti prašomas paslaugos. Darbas drauge primena senus laikus, persmelktus užsilikusios neišspręstos įtampos. Skotė nėra įsitikinusi, kad sugebės kalbėtis apie priežastis, kodėl paliko Leiną. Gal dėl antros progos verta vėl panirti į chaosą?

9 786090 309995

